

CE GĂSIM ÎN ACEST NUMĂR?

Partea a II-a
Reguli, bullying, cyberbullying,
sanțiuni și pedepse
Judecător - Cristi Danileț

Vocabular

Să cunoaștem termenii!

Partea I

Interviu cu Ana Stănescu -
președinta PlaYouth

Calendar Evaluare Națională
2025

Calendar Admitere liceu 2025

Educație financiară

Jocuri QR codes

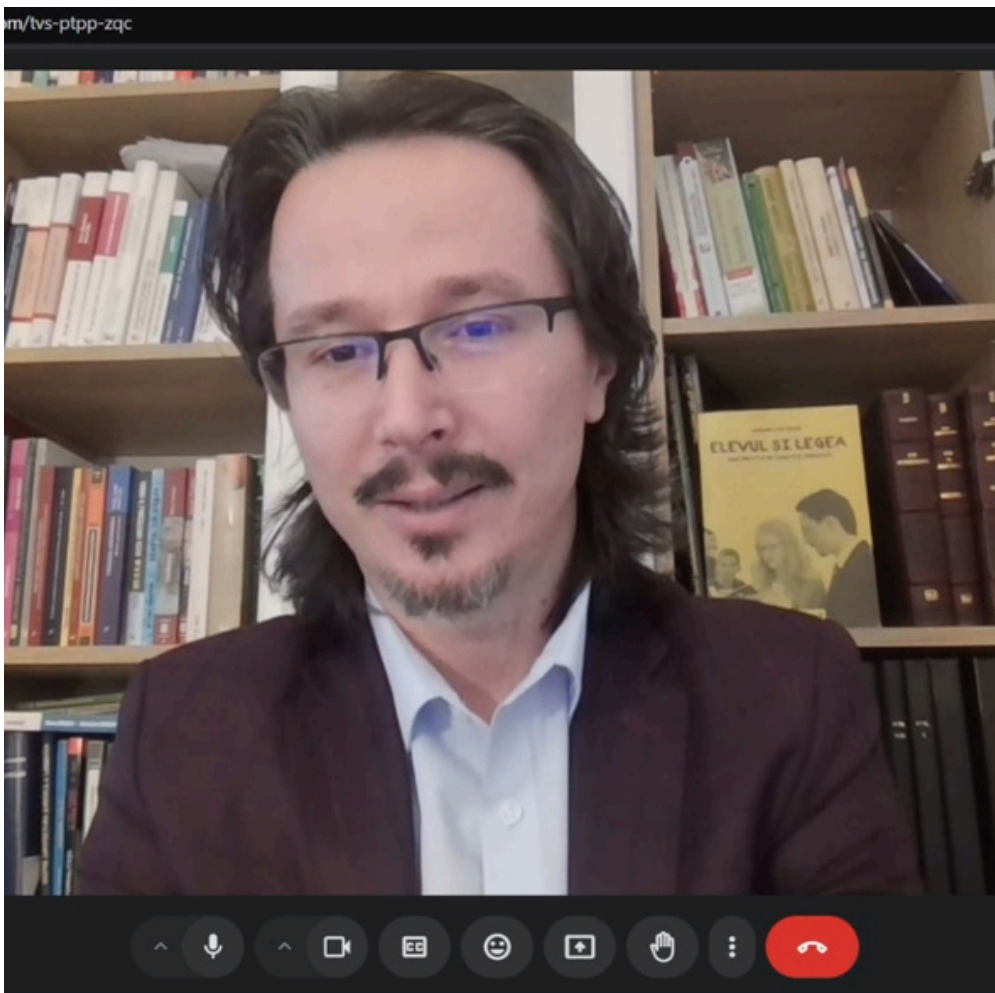

Recenzie de carte

AVEM NEVOIE DE LEGI?

INTERVIU CU JUDECĂTORUL CRISTI DANILEȚ

Partea a II-a

Reguli, bullying, cyberbullying, sancțiuni și pedepse

Păpălău Loredana
Pîrlac Eugenia Nicoleta

Loredana: Vă invit să trecem la acea parte a interviului mai aplicată și anume educația juridică și responsabilitățile și drepturile noastre și ale celorlalți. D-le judecător ce sunt responsabilitățile și cum se diferențiază ele de drepturi? Unde sunt limitele?

„Imaginați-vă libertatea ca pe o monedă, pe o față sunt drepturile, pe cealaltă obligațiile...”

Cristi Danileț: Uite, imaginați-vă că aceasta este o monedă. Ea are două fețe, la fel cum are și o foaie de hârtie, de altfel. Să o numim libertate. Pe o față sunt drepturile, iar pe cealaltă sunt obligațiile, responsabilitățile. Drepturile sunt ceea ce tu poți

face pentru că legea îți permite. De exemplu: poți să vii la școală, poți să vorbești, poți să traversezi strada, poți să circuli, poți să pleci din țară.

Pe partea cealaltă avem responsabilitățile, adică cadrul în care îți poți exercita drepturile și sancțiunile dacă nu respecti acele responsabilități. **De exemplu, ai dreptul să mergi pe stradă, dar ai și responsabilitatea să te asiguri când traversezi strada, să nu**

alergi, să te dai jos de pe bicicletă, să fii pe zebra, să treci pe verde. Dacă nu respecti acest cadru legal de a circula, se pot întâmpla două lucruri: un accident – consecință imediată asupra ta și amendă. Adică o consecință legală. Discuția despre libertate este întotdeauna o discuție despre drepturi obligații. Noi, la Facultatea de Drept, suntem învățați că întotdeauna un drept are o obligație corelativă.

AVEM NEVOIE DE LEGI?

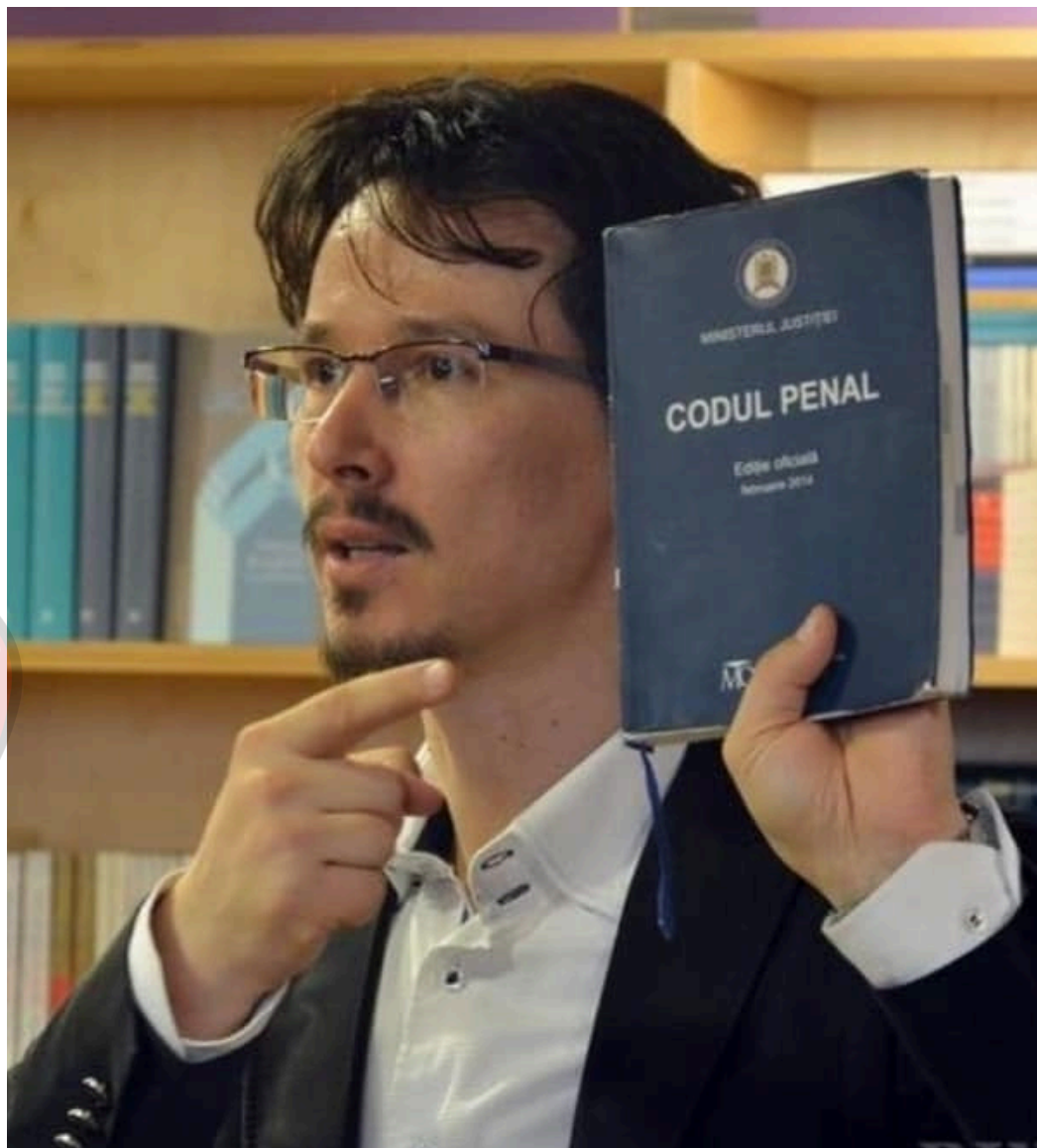
INTERVIU CU JUDECĂTORUL CRISTI DANILEȚ

De exemplu, acest pix îmi aparține, e al meu, Cristi Danileț este proprietarul acestui pix, tu, tu și toți ceilalți de pe planeta aceasta nu mi-l puteți lua și trebuie să îmi respectați acest drept. Îți dai seama cât de important este - toată planeta aceasta se uită la mine și la pixul meu și spun noi nu avem voie să îi luăm pixul acesta lui Cristi Danileț. Iar eu sunt atât de mic pe planeta aceasta, și totuși cât de important. Drepturile, așadar sunt ale noastre, responsabilitățile ne revin pt a exercita cadrul de a ne exercita cadrul în care ne desfășurăm drepturile și obligațiile îi opresc pe ceilalți să ne încalce drepturile. ***Eu am dreptul să folosesc pumnul acesta la Karate sau pe sacul de box, dar nu am voie să lovesc un coleg. Chiar dacă el m-am lovit primul, legea spune că nu am voie să dau înapoi. Răzbunarea nu este permisă. Ai voie să te aperi de agresor prin violență într-o singură situație: când viața îți este pusă în pericol, nu ai cum să anunți poliția, nu ai timp să anunți 112 și nu ai cum să fugi.*** Cu alte cuvinte, dacă tu ești fată și faci jogging în parcul acela grozav de la voi din Rm. Vâlcea, și vin doi bărbați către tine te prind și încearcă să te bage cu forța într-o mașină. Îți dai seama că nu te duc să faci

ore suplimentare la fizică. E clar că acei oameni au intenții infracționale cu tine. Numai în acea situație legea îți permite să dai înapoi. Deci, responsabilitățile arată cum să folosești drepturile tale și îi împiedică pe ceilalți să îți distrugă drepturile tale.

Nicoleta: Se vorbește adesea în școală, prin regulamentele și legile învățământului, despre

reguli și importanța acestora. Aș vrea să ne vorbiți puțin despre regulile pe care trebuie să le respectăm pentru a evita conflictele de orice fel în școli. Cât de importante credeți dvs că sunt ele și cât de flexibili cu regulile putem fi? Putem să trecem cu vederea anumite încălcări ale regulilor și dacă da, din nou, unde sunt limitele?

AVEM NEVOIE DE LEGI?

INTERVIU CU JUDECĂTORUL CRISTI DANILEȚ

Cristi Danileț: Peste tot, în jurul nostru sunt reguli. Spre exemplu și dacă mergi la magazin să cumperi de la magazin, nu știți că încheiați un contract de vânzare – cumpărare reglementat în Codul civil, pentru că o faceți în mod obișnuit. Sunt regili acasă, făcute părinți, care uneori diferă de la familie la familie, sancțiuni care la fel diferă de la familie la familie. Apropo, violența în familie este strict interzisă. Nici măcar părintele nu are voie să își bată copilul. Pe vremea mea se spunea „eu te-am făcut, eu te omor”, nu există așa ceva – chiar și părintele ajunge la închisoare dacă își lovește copilul. Avem reguli de circulație, știți bine, pe care dacă le încălcăm riscăm accidente, când mergem pe stradă, avem reguli în online – despre care aproape nimeni nu vorbește. **Recent, la 1 ianuarie a intrat în vigoare un regulament european care se aplică și la noi și care spune că toate regulile din offline se aplică și în online** și avem, desigur, reguli la școală, care sunt cele mai multe pentru că stați cel mai mult la școală. Regulile au fost făcute din ce în ce mai multe, stufoase, sunt scrise în cel puțin patru acte normative – în Legea învățământului, în Statutul elevului, în ROFUIP, în

Regulamentul școlar și toate sunt obligatorii! Ele au fost negociate înainte de a fi introduse, dar după aceea nu mai pot fi negociate.

„Regulile se aplică, nu se negociază, odată aprobate!”

Ele se aplică, chiar dacă nu vă convin. Regulile de la școală au ca scop, pe de o parte, să convingă elevii, dar și profesorii să vină la școală și să îi sancționeze dacă nu vin, iar pe de altă parte să creeze un mediu de siguranță, un mediu în care copiii vin și învață fără teama de a fi bătuți, cum eram noi bătuți pe vremuri, fără

„Fără reguli ar fi haos!”

teama de a fi agresați de alți colegi, fără teama de a fi înregistrați, li se face poză și sunt date către cine știe ce pedofili. Fără reguli ar fi un haos și ca să vă demonstrez acest lucru imaginați-vă o săptămână în care să nu se respecte nicio lege în România. Se dă o dispoziție de la Parlament în care se spune așa: O săptămână orice cetățean din România are dreptul să facă tot ce-i trece prin cap. **Spuneți voi, cele 2 fete, ce ați face voi în săptămâna fără reguli?**

Nicoleta: Aș conduce o mașină

AVEM NEVOIE DE LEGI?

INTERVIU CU JUDECĂTORUL CRISTI DANILEȚ

Cristi Danileț: Ok, ai conduce o mașină chiar dacă nu ai avea permis. Și tu? Cel mai grozav lucru pe care l-ai face?

Loredana: Mi-aș lua de la mall orice.

Cristi Danileț: Ok, deci ți-ai lua de la mall orice, că nu trebuie nimic.

Dar, fii atentă pe unde traversezi că vine colega ta care conduce fără permis și dă peste tine. Dar, cum e săptămâna fără reguli, nu o va pedepsi nimeni. Deci, în săptămâna fără reguli unii dintre noi ar face cele mai grozave lucruri, unii copii mi-au spus că ar pilota avioane, mașini, alții chiar tancuri, autobuze, altul mi-a spus că ar da foc la școală, fetele ar merge la mall, băieții în bănci și ar lua bani. Dar în săptămâna fără reguli, iată, cei care nu știu să conducă, ar da peste voi,

peste colega care nu știe să conducă ar da colegul cu autobuzul, peste colegul cu tancul, peste cel cu tancul, ar da cel cu avionul, că nu știe să conducă, dar în același timp dragii mei copii, poate viitori colegi, infractorii pe care eu i-am condamnat la închisoare pentru că au bătut, au furat, au violat, au omorât, ar fi liberi, pentru că ar fi săptămâna fără reguli și nu ar avea pușcării, nu ar avea cine să îi păzească. Toți infractorii ar fi în libertate și dacă tu te-ai duce la mall cu mașina, și sunt convins că ai fi atentă, cel pe care eu l-am condamnat la închisoare pentru pedofilie, v-ar vâna pe stradă, după ce mă va ucide pe mine din răzbunare, pentru că l-am condamnat. Iată, deci, că o lume fără reguli ar fi un haos. Voi credeți că în săptămâna fără reguli ar veni cineva la școală? Eu cred că nici profii n-ar veni. Dar am fi cu toții în pericol. De aceea societatea a găsit o modalitate prin care să inhibe oamenii răi să facă rău și să crească bunătatea, iar bunătatea crește prin educație. Educația pe care o primim acasă, la școală, la biserică, dar și la bloc, în online, pentru că și acolo primim un tip de educație, dar depinde de noi. De exemplu dacă ne învățăm o prietenă cum să folosim un filtru nou pe Instagram, parcă

nu e așa rău, dar dacă ne învățăm cum să ne drogăm, parcă nu mai este același tip de educație.

Deci educația sănătoasă ne învață să fim buni și statul ne încurajează și, de asemenea.

Regulile aspre, legile cu pedepse sunt făcute pentru oamenii răi care trebuie oprți să ne facă rău. Regulile la școală

sunt foarte importante, iar pentru încălcarea lor, elevii pot fi sancționați, de la un simplu avertisment, până la exmatriculare, și am avut cazuri de copii care au trebuit exmatriculați pentru fapte incredibile la școală. Poate vă amintiți cazul colegului vostru de la București care și-a lovit profesoara de japoneză cu cuțitul la gât sau ale colegei voastre de la Oradea care a împântat cuțitul în spatele unui pedagog pentru că a prins-o cu iubitul în internat în afara orelor permise. Am avut cazuri de copii care au tăiat cauciucurile mașinilor unor profesori, chiar recent m-a sunat o profesoară că a descoperit că poza ei a fost ruptă în două, adică capul ei a fost pus pe o poză cu o femeie goală și circulă în online – i-am spus acelei doamne ce să facă și sper ca acel elev să dispară din școală, iar părinții să fie obligați la bani mulți, pentru că atunci când un copil distruge imaginea unui individ, fie el minor sau major, când distruge un obiect sau corpul unui alt individ, părinții sunt responsabili. Noi am avut un caz la Cluj în care o

AVEM NEVOIE DE LEGI?

INTERVIU CU JUDECĂTORUL CRISTI DANILEȚ

profesoară a fost defăimată pe grupul de Wp al clasei, iar judecătorii i-au obligat părinții copiilor agresori să plătească 30 000 de lei profesoarei, pentru defăimarea pe care cei doi copii au făcut-o și cred că este corect.

Loredana: Care credeți dvs că ar fi măsurile și sancțiunile cele mai potrivite pentru respectarea regulilor în școli și prevenirea violenței de orice fel și a bullyingului? Care este rolul elevilor, al profesorilor, dar și al părinților în acest proces? Ce pot face fiecare dintre ei pentru a evita astfel de situații?

Cristi Danileț: Să știți că bullyingul a existat dintotdeauna și noi am trecut prin acest lucru, dar pe vremea aceea cred că mai mult ne înjuram, uneori mai dădeam și cu pumnul, ca băieți. **Bullyingul este această hărțuire psihologică, umilire, din partea altui elev**, nu a profesorului. Dacă profesorul umilește un elev este mult mai grav, este infracțiune, și intră în vigoare Codul penal pentru profesori. Bullyingul este când eu ca elev râd de un elev, îi pun porecle, îi ascund lucruri și toți râd de el, că dacă toți ar râde, chiar și victima, atunci ar fi o glumă, dar când victima plânge, atunci acesla este bullying. Bullyingul este foarte răspândit, și vă spun că nu cred că poate fi oprit. Dar problema este când

se ajunge la violență, la **cyberbullying - umilirea în spațiul public, distribuirea de fotografii intime în online**. Teoretic este legislație pentru bullying, dar, din păcate, nu este aplicată pentru că toți copiii dintr-o școală ar trebuie sancționați. **Eu chiar aș face odată un proiect din acesta pilot și i-aș sancționa, deopotrivă, atât pe cei care fac bullying și pe cei care asistă la bullying**. Pentru că dacă râzi de colegul tău care este înjurat, ești la fel de vinovat, te numești complice, complice moral, chiar dacă nu l-ai înjurat tu, ai fost acolo și nu ai sărit în ajutorul victimei. Vă întreb un lucru, eu sunt tată a două fete. Să presupunem că fetele mele merg pe stradă și sunt înconjurate de un grup de răufăcători și sunt ce credeți că mi-aș dori eu de la trecători: să meargă mai departe indiferenți sau să sară în sprijinul lor.

Loredana: Să meargă mai departe?

Cristi Danileț: Nu, nu mi-aș dori acest lucru. Pentru că dacă ar merge mai departe, acei răufăcători le-ar putea lovi, răpi, viola, omorî. Deci, eu, ca tată, îmi doresc ca fetele mele să fie apărate pe stradă, de oricine. Chiar dacă sunteți străini, dacă treceți pe lângă fetele mele și sunt în pericol, aș vrea să le ajutați. Cum?

Suni la poliție, mă suni pe mine dacă mă cunoști, dacă știi karate îi bați. Glumesc, nu trebuie să facem acest lucru, sunăm la poliție. Deci, eu doresc ca toți să fim protejați pe stradă. Dacă tu ești indiferent și treci pe trotuar fără să sari în ajutorul celui victimizat, atunci avem o problemă, se numește neomenie. **Omul este dotat cu bunătate, are spirit de a ajuta, vrea să facă bine**. Dacă tu vezi că cineva din jurul tău suferă și tu nu simți nimic, atunci tu nu ai inimă, și dacă nu ai inimă ești lucru, nu ești om. Până și câinii au inimă - sunt cazuri de câini care au jelit pe mormântul stăpânilor săi, luni întregi după moartea acestora. Câinele simte, te ajută, omul trece indiferent. Ei bine, la școală foarte mulți suntem indiferenți la colegii noștri. Sunt colegi de-ai noștri care sunt agresati, înjurați, și noi nu îi ajutam în niciun fel. Eu aș face un experiment de acest fel, ca profesor sau director, aș sancționa toți elevii care fac bullying, cred că le-aș da detenție în primă fază, iar la a doua repetare excludere din școală. Și aș da sancțiuni cu scădere burselor și a altor privilegii, pentru cei care asistă și nu fac nimic. Și apoi m-aș uita după câteva luni dacă se îmbunătățesc lucrurile. Din păcate, cu vorba bună nu se poate îndrepta ceva. Astăzi știți

AVEM NEVOIE DE LEGI?

INTERVIU CU JUDECĂTORUL CRISTI DANILEȚ

că vă spune profesorul bullyingul este interzis, poate vine și poliția și vă spune același lucru. Și, ce se întâmplă? **Bullyingul ia forme foarte urâte.** Regulile trebuie aplicate, îmi pare rău să vă spun, eu sunt om al legii și vă zic, trebuie aplicate fără milă. Sigur, trebuie în primă fază dat un avertisment, discuți cu părinții. Deci, dacă ai un elev – am avut un caz de elev care, în timpul orei, s-a pus pe masă cu picioarele, a scos telefonul și a pus muzică pe boxe și i-a spus profesorului că nu îi poate face nimic, că dacă îl lovește este infracțiune, dacă îi ia telefonul este confiscare, nu poate să îl dea afară de la oră. Și i-am explicat profesorului că sunt reguli, dar trebuie să le cunoaștem. Este tulburarea ordinii și liniștii publice, se cheamă poliția, se încătușează, se duce la secție, se cheamă Direcția pentru protecția copilului dacă are sub 14 ani și se duce la un Centru pentru delincvență juvenilă. Ei ce fain are fi să se respecte regulile acestea, pentru că nu toți am vrea să fim încătușați și duși la secție, nu-i așa? Și dacă știm că cineva a mai pățit acest lucru, nu o să mai fac nici eu.

Nicoleta: Credeți dvs că violența școlară și bullyingul au explodat, cum am tot auzit pe la TV, sau este doar vorba despre informația care circulă

mai rapid? Până în urmă cu câțiva ani era vorba doar de informație, că în sfârșit lumea află că avem acest fenomen de bullying, violență psihologică și fizică. Acum, însă, fenomenul a explodat pentru că regulile nu sunt respectate. Directorii se tem de probleme, poliția nu intervine la copii sub 14 ani, Direcția pentru protecția copilului este neputincioasă sau nu este anunțată, iar copiii de bună-credință învață să se adapteze, și dacă toată lumea face așa în jurul lor, atunci și ei fac la fel. Exemplul acesta prost este foarte toxic. Dacă am avea câțiva părinți care să dea în judecată părinții și elevii agresori, dacă profesorii ar aplica regulile la sânge și dacă voi, ceilalți, cei care asistați la astfel de situații ați acționa, sunt convins că s-ar diminua fenomenul, dar statisticile ne arată că este o explozie reală a cazurilor și sunt convins că sunt și foarte multe cazuri neraportate. Voi proveniți dintr-o școală foarte bună, să ne înțelegem, dar sunt licee în țară unde lucrurile sunt foarte grave, în general sunt licee tehnologice. Am asistat la niște bătăi în toată regula, între grupuri de elev, de ziceai că sunt boxeri profesioniști. Este trist să se întâmple așa ceva.

Cu cât mai mult discutăm despre aceste lucruri și cu cât

mai serios luăm măsuri, avem șansa să stopăm aceste cazuri.

Loredana: Ați avut în cariera dvs de judecător cazuri care au implicat situații petrecute în școli sau care să aibă ca protagoniști niște elevi sau minori? Puteți să ne spuneți câte ceva despre ele, să ne dați câteva exemple?

Cristi Danileț: Majoritatea cazurilor pe care le-am avut au fost cu minori. M-am specializat cumva pe delincvență juvenilă. Am avut caz, v-am spus deja, cu acea fată abuzată de concubinul mamei ei despre care am aflat pentru că își chemase o colegă să își facă temele împreună, iar el a încercat să se dea la amândouă. Prietena a fugit pe fereastră, erau la parter, și și-a anunțat părinții, care au sunat la poliție și poliția l-a arestat și am discutat că ea fusese abuzată timp de 3 ani de acea persoană, dar nu a vorbit cu nimeni despre acest lucru, nu avusese încredere în autorități sau nu știa că autoritățile o pot ajuta. Am avut cazul unui băiat abuzat în toaleta școlii de doi colegi mai mari, doi adolescenți care l-au agresat, am avut caz cu un băiat bătut în parc de doi băieți mai mari care l-am văzut în parc cu prietena și au încercat să facă mișto de ea. El s-a ridicat să le spună vreo două, și i-au dat un pumn în falcă, încât i-au rupt maxilarul.

AVEM NEVOIE DE LEGI?

INTERVIU CU JUDECĂTORUL CRISTI DANILEȚ

A fost nevoie să stea în spital timp de 40 de zile, legat cu sârme, să bea apă și suc printr-un pai băgat în nas. Am avut trei adolescenți care într-o noapte și-au pus în cap să meargă să jefuiască un bătrân.

Am avut un caz cu un accident foarte mare într-o localitate din nordul țării, un bloc a sărit în aer, din cauza unei acumulări de gaze și etajul unu, planșeul cu totul cu etajul unu, a căzut peste cei de la parter, și a omorât copii, adolescenți. Am avut o fetiță care și-a pierdut sora în acel accident și pe care am adus-o la tribunal să ne povestească ce s-a întâmplat. Vă spun drept, că toată sala plângea, de tragedia aceluia copil ce și-a pierdut surioara, ea a rămas infirmă pe viață, operată de 8 ori, tatăl ei a renunțat la muncă să poată avea grijă de ea. Vedeti voi, când se întâmplă lucruri așa de grave cu copiii, suferă și copiii și cei din jurul lor, indiferent dacă copilul este agresor sau victimă. **Dacă este agresor, vă rog să rețineți, nu răspunde părintele, nu a existat niciodată legea aceasta în România, copilul răspunde pentru fapta lui.** De exemplu dacă tu copiezi la mate, este sancționat, primește nota scăzută la purtare sau nota 2 părintele tău? Copilul primește sancțiunea. Indiferent dacă ești

în clasa a IV-a, a X-a sau a XII-a. Copilul primește sancțiunea dacă încalcă o regulă la școală. A, dar dacă copilul distruge ceva, o bancă, sparge un geam la școală, părintele plătește. Copilul acela pentru că a distrus bunurile școlare este sancționat disciplinar, primește o mustrare, avertisment, i se scade bursa, este trimis în sala de detenție sau este exmatriculat iar părintele plătește bunurile distruse. **Deci rețineți vă rog, fiecare răspunde pentru el, părinții plătesc bani pentru stricăciunile copilului.** Așadar, suferă părintele copilului agresor, suferă și părintele copilului victimă. Ca să nu mai vorbim despre ce înseamnă să fii victimă, să fii operat, să fii în convalescență, să nu mai poți merge la școală, să fii umilit, batjocorit, în public. Lucrurile acestea sunt foarte greu de reparat. Am avut cazuri de fete abuzate care nu și-au mai revenit niciodată. De aceea cred că trebuie să avem în vedere cazurile pe care le-am avut eu, ce v-am spus aici. Aceste lucruri sunt reale, se întâmplă, se întâmplă și acum, când vorbim, cu colegi de-ai voștri.

Trebuie să fim foarte vigilenți, iar legea este o cale de scăpare, dacă voi, eu, și restul din jurul nostru am respecta legea nu am mai avea nevoie

nici de polițiști, nici de procurori, nici de judecători, dar noi avem de lucru tocmai pentru că sunt oameni care nu respectă legea.

Nicoleta: Care a fost cel mai grav caz cu minori pe care l-ați judecat și despre ce era vorba?

Cristi Danileț: Cred că a fost cazul unui tată dependent de droguri, care și-a abuzat proprii copii. Cazul lui a ajuns la mine, l-am auzit, și-a recunoscut fapta. **Atunci când un infractor își recunoaște fapta, este un fel de bonificație, o reducere, un fel de reducere de Black Friday dacă vreți, și i se reduce cu o treime pedeapsa.** Nu am aplicat, deci, pedeapsa maximă de 25 de ani de închisoare, i-am aplicat o pedeapsă de 19 ani și 6 luni de închisoare. Sunt copii care nu trebuie să afle anumite aspecte ale vieții, atât de devreme, însă uneori aceste lucruri se întâmplă chiar în locul unde ar trebui să îți fie cel mai bine. Și, din cariera mea, vă spun, că cele mai multe cazuri de abuzuri asupra minorilor se întâmplă cu cei apropiați: prieteni, rude, frați, părinți, concubinul mamei. Deci cred că acesta a fost cel mai dur caz pe care l-am avut.

Nicoleta: Cum s-a soluționat? Mai știți ceva despre situația actuală a persoanelor implicate?

AVEM NEVOIE DE LEGI?

INTERVIU CU JUDECĂTORUL CRISTI DANILEȚ

Cristi Danileț: Individul este în pușcărie. Mama s-a angajat că are grijă de copii, părerea mea e că ea a fost complice. Este imposibil să nu știi că cei doi copii tăi sunt abuzați timp de 6 luni. Copiii sunt bine, li s-a făcut o expertiză psihiatrică și mi s-a spus că ei nu percep ca abuz ce s-a întâmplat, ci percep ca un act de educație, deci în mintea lor s-a înfiripat ideea că acest lucru se face cu părinții. Dacă acum au ales să uite aceste lucruri, la vârsta adolescenței, când se dezvoltă corpul, când apar elemente de natură intimă, ei vor putea fie să facă terapie îndelungată ca să își ierte tatăl și să treacă peste acest lucru, fie vor abuza la rândul lor, iar statistica arată că cel care abuzează astăzi, la rândul lui a fost victimă a abuzului. Dar, vedeți voi, dacă nu avem educație sexuală, nu putem discuta despre aceste lucruri, nu-i așa? Să discuți subiecte de acest fel, care există, dureroase, într-o școală ar putea trezi revolta unor profesori sau părinți, dar toți aceștia greșesc și nu își dau seama că aceste lucruri ar trebui să fie discutate foarte devreme.

Loredana: Dar cel mai dificil caz pe care l-ați judecat, care a fost? Ce s-a întâmplat?

Cristi Danileț: A fost cazul cu explozia pentru că au fost rănite vreo 20 de familii. Toate au rămas fără locuință pentru că blocul a sărit în aer. Pompierii i-au evacuat rapid, dar tot blocul s-a prăbușit, după o oră sau două de la explozie au rămas doar cu pijamalele de pe ei. Nu au mai avut nimic, nici acte, nici mobilă, nici haine, nici ghiozdane. Au trebuit să stea prin locuințe sociale, pe la rude. Eu am judecat procesul la 3 ani după ce s-a terminat ancheta și a trebuit să stau de vorbă cu fiecare dintre ei și a fost groaznic. Te îngrozea ce spuneau bieții oameni. Erau oameni care după 3 ani aveau coșmaruri. Era un om care îmi spunea că visa că un duh vine spre el și nu înțelegeam la ce se referă. Și mi-a povestit că în dimineață când a avut loc explozia, pentru că gazul de pe casa scării se acumulase, a împins toate ușile spre interior, urmat de un nor uriaș de praf și moloz, care în mintea lui părea ca un duh. Altcineva mi-a spus că de fiecare dată când trece prin fața unui bloc la care este acel semn, „Ocoliți, lucrări la rețeaua de gaze!”, începe să tremure incontrolabil. Dar cel mai dureros a fost să stau de vorbă cu acea fetiță care și-a pierdut surioara, în timpul exploziei ceva greu a căzut peste ea și ea s-a trezit la spital

și a întrebat unde este surioara ei. Nimeni nu i-a spus nimic timp de câteva zile, până ce una dintre asistente i-a spus că a murit, iar fata timp de 3 luni nu a mai vrut să vorbească cu nimeni. Eu am vorbit cu ea și am întrebat-o: „**Tu ce pretenții ai? Cu ce te putem noi ajuta?**” și m-a întrebat dacă îi mai pot aduce surioara înapoi. I-am spus că eu pot să îi condamn la pușcărie pe vinovați, tu poți să primești bani, dar surioara ta, din păcate eu nu o pot aduce înapoi. Acesta a fost un caz foarte dificil prin emoția pe care a generat-o pentru toți cei care am participat la acel proces

Loredana: Cum noi suntem curioși, ne-am dori să aflăm și care a fost cea mai aspră pedeapsă pe care ați aplicat-o vreodată și pentru ce situație?

Cristi Danileț: Cea mai aspră pedeapsă a fost pentru cei doi copii despre care v-am vorbit, dar acum îmi amintesc, de fapt cea mai aspră pedeapsă a fost pentru un adult, implicat în cazul celor trei adolescenți despre care v-am vorbit anterior, care au mers să îl jefuiască pe bătrânul acela. Aveam un adult recidivist, le-a dat de băut copiilor să intre în casă să fure. A intrat și el în casă, nu a recunoscut că l-a lovit pe bătrân, a spus că doar copiii. Toți patru l-au omorât pe bătrân și l-am judecat, nu

AVEM NEVOIE DE LEGI?

INTERVIU CU JUDECĂTORUL CRISTI DANILEȚ

a recunoscut fapta și i-am dat pedeapsa de 25 de ani de închisoare, dar au fost colegi de-ai mei care au dat pedeapsa de închisoare pe viață pentru un caz al unui taximetrist din Cluj, care în urma divorțului, ce certau foarte des de la copii, iar pentru că nu s-au înțeles, l-a omorât pe copil, a încercat să se sinucidă, a dat foc mașinii, a fost prins de săteni și condamnat la închisoare pe viață. Dar, chiar și cu această pedeapsă, dacă respectă toate regulile din penitenciar, pentru că vă dați seama că și acolo sunt reguli, după 25 de ani, cred, au dreptul să ceară eliberare condiționată, într-o perioadă de probă, dar trebuie să respecte toate regulile, ceea ce este foarte greu.

Nicoleta: Acum că am discutat despre încălcări ale legii, care sunt cele mai frecvent întâlnite? De ce credeți că încalcă oamenii legea? Ce ne lipsește?

Cristi Danileț: În România cel mai frecvent se încalcă legea cu privire la circulație. Și pietonii, și bicicliștii, dar mai ales șoferii. Am constatat că în ultima perioadă, cred că 10 ani, foarte mulți șoferi conduc băuți sau fără permis, chiar și minori. În fiecare lună un minor conduce o mașină și omoară pe cineva. Acest lucru cu privire la majori. La copii cele mai multe sunt cele de lovire, violența

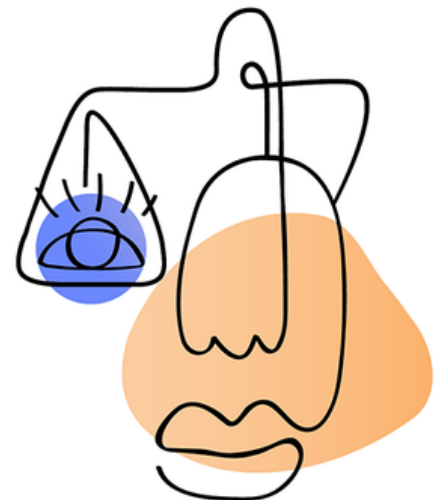
fizică este foarte răspândită, iar online injuriile, defăimările. **De ce le comitem? Pentru că nu ne pasă de ceilalți, nu știm regulile, nu suntem sancționați la timp și avem impresia că putem face orice.** De exemplu, spunem mi-am făcut un cont online care nu este cu numele meu, deci pot face ce vreau. Nu, nu este adevărat. Poți fi prins/ă, se urmărește IP-ul tău chiar dacă folosești VPN. Dar sunt atât de multe cazuri, că mă înspăimântă. Dar, desigur, online pot să dau block tuturor celor care mă jignesc și gata.

Dar pe stradă, dacă cineva mă înjură și azi, și mâine, nu îl poți bloca, ce faci? Îl înjuri și tu, poate îl și lovești. **Totul este ca un bulgăre. Totul începe de la fapte mici, fac un bulgăre, îi dau drumul, se rostogolește și tot crește, tot adună. Tot așa și faptele acestea, dacă nu sunt sancționate la timp, pot ajunge la fapte foarte, foarte grave.**

Am avut, v-am spus, tot la școală, cazuri de grupuri de băieți care băteau alt grup de băieți, abuzuri, consum de droguri. Aud că profesorii nu pot intra în toaleta copiilor sau că nu pot percheziționa un elev. Cum să nu, ești obligat dacă ai suspiciuni că ar avea asupra sa substanțe interzise, alcool, țigări, droguri, arme albe. În foarte multe orașe am constatat că se aduc foarte

multe arme albe: cuțit, șișiori, rozetă, băț telescopic, sabie, spray paralizant. Chiar acum câteva zile am avut un caz în care un copil a pulverizat un spray paralizant, noi avem cazuri de felul acesta frecvent. Am avut 4 copii care au adus arme de tip airsoft, pistol cu bile airsoft și elevi care au rămas fără ochi în școală. De exemplu în școala voastră dacă un singur copil nu respectă regulile, pulverizează cu spray paralizant sau aduce substanțe interzise, atunci 3-4 ajung la spital. **Toți avem de suferit din cauza nerespectării regulilor. E de ajuns un om în jurul nostru să nu respecte regulile și toți suntem în pericol.**

Va urma...

VOCABULAR

SĂ ÎNȚELEM TERMENII!

bullying:

Acțiunea sau seria de acțiuni fizice, verbale, relaționale și/sau cibernetice, într-un context social dificil de evitat, săvârșite cu intenție, care implică un dezechilibru de putere, au drept consecință atingerea demnității ori crearea unei atmosfere de intimidare, ostile, degradante, umilitoare sau ofensatoare, îndreptate împotriva unei persoane sau grup de persoane și vizează aspecte de discriminare și excludere socială, care pot fi legate de apartenența la o anumită rasă, naționalitate, etnie, religie, categorie socială sau la o categorie defavorizată ori de convingerile, sexul sau orientarea sexuală, caracteristicile personale, acțiune sau serie de acțiuni, comportamente ce se desfășoară în unitățile de învățământ și în toate spațiile destinate educației și formării profesionale.

Definiție din Legea nr. 221 din 18 noiembrie 2019 pentru modificarea și completarea Legii educației naționale nr. 1/2011.

sursă: <https://dexonline.ro/definitie/bullying>

cyberbullying:

Cyberbullyingul înseamnă bullying prin folosirea tehnologiilor digitale. Se poate întâmpla pe rețelele de socializare, pe platformele de schimb de mesaje, platformele de jocuri și pe telefoanele mobile. Este vorba despre un comportament repetat cu scopul de a-i speria, înfuria sau umili pe cei vizați. Printre exemple se numără:

- răspândirea minciunilor sau postarea de fotografii jenante ale cuiva pe rețelele de socializare;
- transmiterea de mesaje supărătoare sau de amenințări prin platformele de schimb de mesaje;
- copierea identității unei persoane și transmiterea în numele acesteia de mesaje răuvoitoare cuiva.

Cyberbullying lasă amprente digitale- înregistrări care se pot dovedi utile și care pot oferi dovezile necesare pentru a putea pune capăt agresiunii.

sursă: <https://www.unicef.org/moldova/articole/cyberbullying-ce-este-%C8%99i-cum-%C3%AEi-punem-cap%C4%83t>

VOCABULAR

a recidiva

A comite o infracțiune după ce mai fusese condamnat o dată, pentru săvârșirea altei infracțiuni.

violență

Lipsă de stăpânire în vorbe sau în fapte.

Faptul de a întrebuița forța brutală; încălcarea a ordinii legale.

victimă

Persoană care suferă chinuri fizice sau morale ca urmare a greșelilor sale sau ale altora ori a unor catastrofe naturale.

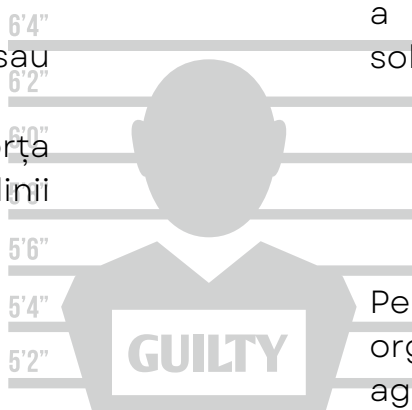
Persoană care suferă un prejudiciu ori o atingere a vieții, sănătății sau integrității sale fizice ca urmare a unei fapte ilicite săvârșite de altcineva.

expertiză

Cercetare cu caracter tehnic făcută de un expert, la cererea unui organ de jurisdicție sau de urmărire penală ori a părților, asupra unei situații, probleme etc. a cărei lămurire interesează soluționarea cauzei.

agresor

Persoană fizică sau stat care organizează sau săvârșește o agresiune.

DESPRE GENEROZITATE ȘI EMPATIE

Interviu cu președinta PlaYouth - Ana Stănescu

Nicoleta: Bună, Ana! Îți mulțumim pentru că ai acceptat să stai de vorbă cu noi, de data aceasta online!

Loredana: Înainte de toate aș vrea să ne spui câteva lucruri despre tine.

Ana Stănescu: Bună, și eu mă bucur să vă revăd, abia așteptam să ne auzim. Despre mine, n-am mai vorbit de mult timp despre mine. Eu sunt și am fost întotdeauna pasionată de educație și mi-am dorit mereu să fac ceva pentru copii și să dau înapoi celorlalți, așa am ajuns și la voi. Sunt mămică de 5 ani, am doi copii mici acasă, îmi place foarte mult să descopăr lucruri noi. Deși am făcut Economie la Cluj, îmi place să citesc, să ascult muzică bună, în special jazz,

pictura, să dansez, asta am găsit și la voi și m-am conectat foarte bine cu voi, imi plac lucrurile noi.

Nicoleta: Noi te știm din 2020, când a fost oficial înființat clubul nostru de lectură cu ajutorul **Fundației Nouă ne pasă**, și când ai venit aici, la noi și ați susținut mai multe ateliere, unele online, dar multe aici, în școală. Poți să ne povestești câte ceva despre acest proiect? Ce impresie ți-a făcut școala noastră, comunitatea noastră?

Ana Stănescu: Îmi amintesc proiectul acela, cred că în 2022 m-am auzit cu Mihaela, era tot iarnă, eram la munte și mi-a plăcut foarte mult ce am auzit la telefon. Eu am locuit într-un sat din Republica Moldova până

în clasa a XII-a și telefonul Mihaelei mi-a activat toate amintirile. M-au impresionat mult poveștile copiilor din sat și cred că prin implicare putem să schimbăm ceva în societate.

Loredana: Spune-ne, te rugăm, câteva cuvinte despre PlaYouth, cum a apărut, cum ai început acest demers, ce te-a convins, de unde ideea?

Ana Stănescu: PlaYouth a început acum 10 ani, în februarie. Eram la un curs de antreprenoriat cu Ana Maria Mândruță, fosta mea asociată. Voiam să fac un centru complex de evenimente pentru copii. Când eram ca voi îmi doream foarte mult să schimb lumea, eu nu sunt de acord cu **nu se poate**. Eu iubesc copiii foarte mult și îmi doream să fac ceva

în

DESPRE PARTENERI DE BINE

pentru ei, să îi ajute, să îi ajute să se bucure de lucrurile mici, să se simtă în siguranță, să nu le lipsească nimic, dar și de modul în care interacționează cu părinții lor, copiii din București să doneze din jucăriile pe care le au acasă și locurile, inclusiv cărțile, pentru că venind tot mai mulți copii la activități, de foarte multe ori părinții ne-au întrebat dacă știm comunități care au nevoie de jucării sau ce ar putea să facă, unde să le doneze, și mi s-a părut întotdeauna că problema era că nu se puteau organiza, se le ducă, unde se le ducă, ce se întâmplă cu ele. Și am creat acest traseu prin care ei le ajung pe magazine, noi le colectăm. Le alegem, le dezinfectăm și le ducem în sate. Toate jucăriile și jocurile și cărțile care au fost colectate au ajuns în sate. La cei care se bucură mai mult de ele, poate, decât rafturile copiilor din București, care erau pline cu jucării, pentru că atunci când sunt sărbători, zile de naștere, primesc foarte multe și așa i-am și învățat și pe copii să dăruiască din cele pe care le au, pentru că atunci când le explicăm că ele ajung la copii care nu au casele pline de jucării, ei se despart mult mai ușor de ele. Și s-a încheiat proiectul pilot, a fost din august până în decembrie. De fapt, din septembrie până în decembrie s-au colectat jucăriile și am ajuns la peste

12.000 de copii un număr foarte mare, în 87 de sate. Dacă nu greșesc, nu mai știu cifrele, o să le publicăm în curând pe site-ul nostru.

Loredana: Sunt curioasă cum găsiți sprijin pentru proiectele pe care le derulați. Cum găsiți copiii care au cea mai mare nevoie?

Ana Stănescu: Ah, e o întrebare mai complicată, dar are și asta un răspuns. Sprijin găsim...prin faptul că întâlnim oameni care vor să se implice. Trimitem tot felul de prezentări și tot felul de idei de proiecte care ne vin către mai mulți, către mai multe companii, de cei mai multe ori companii, aceștia sunt principalii susținători ai noștri, oamenii din companii, și ajungem la copiii din sate, din vorbă în vorbă, cred că e cel mai simplu răspuns.

Am fost în acești ultimi 10 ani în foarte multe comunități și am făcut activități. Suntem conectați și cu foarte mulți

profesori care au participat la cursurile noastre și workshop-urile de formare. Și ne ajută și Facebook-ul, telefoanele, prin inspectoratele școlare, prin profesori de cele mai multe ori, pentru că ei cunosc copiii, ei sunt cei care merg zi de zi la școală și îi cunosc. Pe ei îi întrebăm și, de asemenea, prin direcțiile de asistență socială din întreaga țară.

Nicoleta: Mai sunt oamenii deschiși să ajute? Te întreb acest lucru pentru că tot mai mult se vorbește despre faptul că oamenii nu mai sunt empatici, că sunt mai egoiști? Sunt deschiși oamenii să ofere sprijin celorlalți?

Ana Stănescu: A, o să știți că eu de fiecare dată, când aud generalizări din astea, nu prea sunt de acord cu ele. Inclusiv că românii sunt așa și așa, americanii sunt așa. Cred că sunt de toate pentru poți, de toate peste tot. Oamenii sunt deschiși, cel puțin oamenii pe

EDUCAȚIE PRIN JOC & ARTĂ

care îi văd în jurul meu sunt foarte deschiși să ajute. Voi știți câte cărți am trimis către voi în ultimul timp și câte lucruri au ajuns acolo la școală datorită oamenilor astora buni. Inclusiv **Banca de jucării**, s-au strâns atât de multe jucării. Peste 35.000 de jucării și jocuri și cărți.

Oamenii care au donat au făcut această magie, eu am fost doar un facilitator. Mie mi se pare că e invers Suntem din cei ce mai buni. Poate egoismul ăsta nu e neapărat egoism. Poate e faptul că sunt concentrați mai mult, mai concentrați mai mult pe nevoile lor sau pe ce-și doresc, sau pe, nu știu, familie, pentru că a fost COVID-ul care are totuși niște urmări, acest COVID.

Dar cred că oamenii sunt foarte deschiși să ajute și se implică foarte mult. Sunt atât de multe campanii incredibile umanitare care se fac. Și nu doar în România, mi se pare că în întreaga lume există așa un trend în care... care crește destul de mult și voluntariatul, și donațiile, și senzația de a-ți păsa și a fi împărțit cu ceilalți care sunt în nevoie, inclusiv acest subiect foarte sensibil și complicat și dureros, războiul care e la granița țării.

Modul în care s-au mobilizat oamenii și au umblat noapți, pe frig, a fost incredibil. Mi se pare că oamenii chiar sunt deschiși și se implică tot mai mult în a-i ajuta pe ceilalți.

Loredana: Pentru că ai o experiență deja cu școlile și comunitățile de mediul rural, dar și urban. Te-aș ruga să ne spui dacă tu crezi că încă mai sunt discrepanțe între urban și rural, dar și în ce sens?

Ana Stănescu: Da, sunt discrepanțe, dar în mediul urban mi se pare că totuși copiii au mai ușor acces la multe lucruri. Aici sunt mult mai multe proiecte, inițiative. Cred că activitățile extrașcolare sunt mult mai multe aici decât în mediul rural. În ce privește copiii cred că sunt la fel de curioși și acolo și aici.

Probabil că în mediul rural găsim copii mai curajoși și mai dornici și să învețe și mai deschiși și să afle ceva nou decât aici, pentru că aici mi se pare că poate că poate sunt bombardati cu prea multe informații. Însă, cred că accesul la resurse e diferit în mediul urban și în mediul rural.

Profesorii, cred că sunt, știți, cred că câteodată chiar profesorii au mai multă atenție în sat decât în oraș, pentru că aici fiind mai mulți, sunt, toate școlile sunt mult mai mari, sunt mai mulți copii, parcă acolo totuși se creează o comunitate pe care nu o mai găsești aici în oraș. Adică e mai complicat să faci aici comunități.

Inclusiv clasa și colegii voștri cum se unesc acolo e diferit pentru că sunteți una, două, trei clase, ai sunt poate șapte clase sau opt clase la același an într-o școală. Deci suntem mai mulți, mai multe resurse, totul e mai mult și trebuie să fie mai

selectivi. Trebuie să ne gândim sunt avantaje și dezavantaje, adică cele pe care le-am menționat sunt și avantajele și dezavantajele.

Nicoleta: Care sunt nevoile cele mai frecvente intalnite de voi si care crezi ca sunt cauzele pentru acest lucru?

Ana Stănescu: Nevoile? Apoi, în mediul urban, nevoile să-i motiveze pe copii, să-i implice, să le atragă atenția, să-i țină ocupați, să facă chestii noi de care să nu se plictisească copiii. **Tot timpul profesorii sunt în căutare de ceva nou.**

Sunt foarte multe activități extrașcolare, s-au plictisit de ceva, caută să le locuiescă cu altceva și tot așa. În mediul rural... Cred că nevoile sunt accesul la resurse, mai multe cărți, mai multă tehnologie. mai multe activități extrașcolare, nu mai știu acum câte activități faceți, dar știu că atunci când a fost, nu prea aveați activități la care să participați în afara de

RECICLARE

școală, de ce se întâmplă acolo. Um, nu știu, poate inclusiv vizite.

Aici pot să meargă împreună la muzee, la fabrici și în Școala altfel, și în Săptămâna verde, la diferite ateliere în care văd cum se fac anumite lucruri, la olărit, de exemplu sau fabrica de sticlă sau fabrica de jucării. Cred că acolo e puțin mai redus accesul. Cred că astea ar fi, așa, la prima vedere.

Loredana: Revenim la discuția despre prietenia noastră. Te-aș ruga să ne spui ce te-a convins să menții legătura cu noi și să ne incluzi în proiectele tale ulterioare.

Ana Stănescu: Uite, și acum ma uit la voi și am deja toată motivația să vorbesc cu voi în continuare.

Sunteți atât de frumoși, atât de calzi și deschiși și receptivi. Cred că astea l-am văzut foarte mult, că erați receptivi. Știți când mergeam aici, la ateliere, și ziceam, cine vrea să mă ajute

cu, nu știu, orice lucru, nu erau atât de multe mâini ridicate. Erau doi, trei copii care ridicau mâna când am venit la voi.

Și am întrebat, bine, noi de foarte multe ori ne întrebăm, tocmai ca să vedem reacția, uh, participantilor copiilor. Acolo am găsit că erau foarte multe mâini ridicate. Și mă gândeam, vaaai, cât de mulți. Așa, nu doar ca să facă ca să primească ceva schimb, erau, chiar voiau să ajute, să se implice, erau și foarte curioși.

Am văzut niște ochi curioși pe care nu-i uit nici acum, mi-i amintesc așa cum stăteți la ateliere și am fost fascinată de curiozitatea asta așa. Și receptivitatea pe care ați avut-o și reacțiile la ea, experimente și dansul acela de afară și pictura și culorile de pictură și mai am și acum mapa copiilor care au venit să-mi arate mapele lor de lucrări.

Aveți câțiva elevi pasionați în școală de pictură. Cred că

asta ne-a făcut să rămânem acolo și... nu știu, energia bună din școala voastră și Mihaela, care e o profesoară cum nu întâlnești în fiecare zi. Cred că știți și voi asta!

Nicoleta: Un alt proiect interesant despre care am aflat este Caravana Reciclării Creative, spune-ne mai multe despre el, te rog. În ce constă, de unde ideea?

Ana Stănescu: Caravana Reciclării Creative este un proiect care în anul ăsta a ajuns și în județul vostru. Până acum am ajuns în 20 de județe. E un proiect care a pornit din dorința de a uni comunitățile. Adică de a uni profesorii, cu familia și cu societatea.

Astfel încât voi elevii să aveți activități împreună cu cei pe care i-am enumerat. Pentru că mi se pare că câteodată ne fură toate, ne fură responsabilitățile și toate

CARAVANA RECICLĂRII

rapoartele pe care trebuie să le facem și uităm să facem lucruri împreună. Ei se concentrează pe activitățile de reciclare, adică fiecare, iar noi îi obligăm pe profesori să se înscrie în echipe de 5, deci trebuie să colaboreze. Mai știți când la școală vă puneți să faceți echipe de 2, 3, 4, așa? Noi obligăm profesorii să facă echipe de cinci. Și-au încercat să trișeze să facă de doi în trei, și noi nu îi lăsăm, îi obligăm să facă cinci, pentru că ni se pare foarte important să comunice și să coopereze între ei. Și să unească și elevii, să colaboreze și între clase, și să facă lucruri împreună.

Și cei cinci profesori trebuie să creeze cinci zone în școală. Dar pentru cei de 5 zone nu au bani, trebuie să folosească resursele pe care le aveți în școală, acasă și așa mai departe. Și pentru asta trebuie să implice familie, adică părinți, bunici și alții actori, comunități locale, adică primăria, nu știu, companii care sunt acolo, sau fabrici, sau ce firme mai sunt în zonă, um, nu știu, partea de cultură, orice, orice om sau orice resursă pe care o găsec acolo.

Și creează cinci zone. O zonă pentru păsări fericite, una de lectură, una de reciclare selectivă, adică instalați în școală niște coșuri unde învățați reciclarea selectivă, o zonă de reciclare creativă, adică ce deșeuri, colectați le transformați ca să le puteți folosi, și o zonă de grădină,

adică plantați, creați o grădină în curtea școlii, care vă rămân mereu întreținute.

Și asta aștept destul de mult să coloreze puțin școala, pentru că vreau și unde nu sunt resurse să facem ceva în școală. **Și noi vrem să arătăm că, prin acest proiect, resursele sunteți voi, copiii și părinții și toată comunitatea**

de acolo. Și apoi se face și un concurs, evident, și profesorii primesc o tabără, cadou în care merg doar ei, fără elevi, pentru că vrem ca ei să se dezvolte sau să interacționeze cu alți profesori, ca să vadă ce mai fac alții, să le mai dăm niște informații noi, joculețe, ca să facă lecțiile mai interactive.

Și așa ajungem la foarte mulți elevi și știți că asta era dorința mea, să ajungem la cât mai mulți copii. Și avem un partener de credere, **Oscar Downstream**, ei au crezut de la început în acest proiect și suntem deja la treia ediție în acest an.

Nicoleta: Se vorbește foarte mult, în ultima perioadă, despre responsabilitate față de natură, însă nu de puține ori observăm că, totuși, mulți încă nu conștientizează impactul poluării și al

EXPERIENȚE DE ÎNVĂȚARE

schimbărilor climatice cauzate de aceasta. Crezi că acest proiect ajută în acest sens? Cum crezi că se întâmplă acest lucru?

Ana Stănescu: Da, cred că ajută. Pentru că atunci când se vorbește tot mai mult despre asta, fiecare dintre noi ne punem un semn de întrebare. Atunci când de la acele banale sticle de plastic și de sticlă și hârtie începem să le punem separat, tot învățăm ce se întâmplă după. Profesorii au niște workshop-uri offline la care au participat, participă de fiecare dată, în care sunt instruiți și sunt învățați cum să transmită mai departe informațiile despre mediu.

O să vedeți și în școala voastră, că e înscrisă în proiect și o să urmeze foarte multe acțiuni dedicate mediului și sustenabilității. Noi credem foarte mult că dacă fiecare dintre noi face o schimbare, schimbarea ajunge să fie mare dacă un om face, și tot așa, o mie, o sută de mii același lucru, se întâmplă lucruri bune.

Începeți să fiți, să fiți mai atenți, mai conștienți de ce se întâmplă și de impactul nostru asupra mediului, pentru că, de fapt, asta e... poluarea este impactul omului asupra naturii. Știi, am văzut în școlile în care am fost că au început să fie mult mai atenți, inclusiv cu materialele pe care le folosesc în școală. Știu că pare că e puțin, dar dacă toate școlile își

stabilesc aceste reguli, ajunge să fie o schimbare mare.

Loredana: Știu că multe dintre activitățile voastre vizează și profesorii. Ce ne poți spune despre acest lucru? Ce faceți mai exact? Ce nevoie ați identificat voi și cum crezi că le-am putea acoperi?

Ana Stănescu: Să știți că noi am pornit să facem activități pentru profesori chiar la finalul lui 2019 și avem exact 5 ani și ceva de când facem activități pentru profesori.

De ce? Pentru că ne-am gândit că dacă mergem la 5 profesori și ei stau cu 20 de copii fiecare, ajungem direct la 100 de copii, acolo vrem să ajungem noi. Știți că **PlaYouth este despre educație prin joc și artă. Asta face PlaYouth, face învățare prin joc și artă și ajută la descoperirea pasiunilor copiilor.**

Și am zis că, dacă am încerca să îi învățăm pe profesori să

facă altfel lucrurile cu copiii, prin joacă, și am început prin conferințe și workshop-uri, în care învățăm cum să se joace mai mult cu copiii, chiar și aceeași matematică poate fi mai distractivă, chiar și aceeași istorie poate să aibă... o altă energie și o altă emoție la oră.

Și ne-am dat seama că dacă îi învățăm pe ei cum să facă, cum ne-ar plăcea nouă să facem cu copiii, atunci misiunea noastră este să ducem mai departe la mai mulți copii. Și așa am început să facem, aceste activități, până am ajuns la conferința despre armonie profesor-profesor, apoi conferința armonie profesor-elev și conferința armonie, profesor-părinte.

Și ne-am dat seama că armonia asta nu prea există și atunci ne-am propus să

EDUCAȚIA ASTĂZI

facem proiecte în direcția asta, ca să îi unim pe profesori, să vorbească mai mult între ei, să se susțină mai mult între ei, să nu mai fie concurența asta, care câte proiecte mai face sau care ce note mai bune sau rezultate mai bune, mai puțin bune are. Și cred că e neceser acest lucru, că dacă o să intrați pe grupuri, chiar doar și pe site-ul Caravana Reciclării Creative, o să vedeți foarte multe lucruri frumoase pe care le-au făcut profesorii împreună. Și împreună cu părinții, și cu elevii și nevoile ca pe care le mai au, cred că de susținere, de resurse educaționale continue, de idei noi, despre ce să mai facă, um, **cred că avem nevoie de susținerea părinților în tot ceea ce facem, pentru că e foarte greu să faci educație când nu ai susținerea părinților.**

Tu, cu 20 și ceva de copii în clasă, poți să faci oricât de multe faci, dar dacă acasă nu...

e destul de complicat să faci asta zi de zi, dacă acasă sunt blocate. **Și cred că e nevoie să aibă și medii în care să comunice, să exprime ce simt, ce au nevoie, ce-și doresc și să fie ascultați.**

Nicoleta: Aș vrea în cele ce urmează să ne uităm cu un ochi critic asupra școlii din România. Se vorbește foarte mult că nu se mai face carte ca pe vremuri. Ce părere ai tu despre acești lucruri, uitându-te la experiența ta cu școlile cu care ați lucrat?

Ana Stănescu: Zvonurile astea nu prea le cred așa. Doar eventual rezultate și recunosc că m-am uitat peste rezultate să văd dacă au scăzut. Iar educația nonformală?

O ignorăm așa? Nu este de ignorat. Știți și voi ce s-a întâmplat în școala voastră de când a apărut clubul de lectură și toate cluburile pe care le-ați mai făcut?

Mie mi se pare că sunt note foarte bune pe care le văd la evaluări. Mi se pare că copiii învață în continuare. Cred, în schimb, că nu am adaptat foarte bine programa și... informațiile pe care le învățați la școală, la nevoile pe care le aveți acum. Adică nu există, de exemplu, o materie care să te învețe să folosești tehnologia sau internetul, ceea ce folosesc elevii fiecare zi. Nu există o materie care să învețe impactul tehnologiei asupra creierului. Fiecăruia, nu doar al copiilor, ci și al adulților, care ar explica ce se întâmplă când butonezi toată ziua pe telefon și faci scroll, pentru că se întâmplă niște lucruri acolo în spate și nu mai poți să fii atent la școală, nu mai poți să asimilezi informații, vrem, nu vrem, așa este, dar copiii vor

PUTEREA LUI ÎMPREUNĂ

să asimileze mai interactiv, mai distractiv totul, mai, uh... E, s-a schimbat foarte mult, dar nu pot să zic că nu mai învață copiii. Mi se pare că învață copiii și mi se pare că au mult mai mult acces la informații și că știu mai multe lucruri, doar că nu sunt învățați încă foarte bine să filtreze informația.

E nevoie de muncă pe care o trebuie să facă copiii la școală. Adică să citească, că aveți acolo în spate cărți și știți că eu mereu am fost cu lectura și că-i foarte important copiii să aibă cărți cât mai multe și să aibă acces la ele, să nu fie o bibliotecă închisă în școală, să fie o bibliotecă la care aibă, la care să aibă acces toți copiii, um, nu știu ce să zic.

Cred că trebuie să adaptăm curricula școlară. La, să zicem, la mediul în care locuim acum, mediul în care trăim astăzi.

Loredana: Stiu ca voi lucrati foarte mult cu scolile pivate crezi ca sunt lucruri pe care le pot invata de la noi? Care ar fi acestea? Dar invers, ce crezi ca am putea noi imprumuta de la ele pentru a ne îmbunătăți rezultatele? În trecut am lucrat mai mult decât acum, pentru că în trecut țineam de activitățile extrașcolare mai mult decât de proiecte. Acum ne-am făcut mai multe proiecte, decât activități. Ce ar putea să învețe? Păi, cred că școlile private ar putea să învețe de la școlile din sat empatia.

Probabil. Deși e și aici. Să lucreze mai mult în comunitate, să le pese unii de alții mai mult decât le pasă în prezent. și să ajute în anumite situații, să se întreagă și profesorii și copii, cred că asta e lecția principală, și invers, cred că școlile din sat ar putea să învețe de la școlile private cum poți să scrii proiecte, fără neapărat foarte multe resurse, și activități extrașcolare, cluburi, care sunt foarte importante, etc. Eu îmi amintesc despre mine în liceu, am fost mereu implicată în liceu și în revista liceului și am mers și la volei și la dans și la clubul de folclor și nu știu ce mai aveam. Am fost implicată de mică în foarte multe proiecte. Tot ce aveam, școală, pictură, totul încercam. Și când mă uit în spate, să-mi amintesc cum eram la școală. Știți ce îmi amintesc?

Cum mergeam la competițiile de volley. Mergeam la concursurile de motive și tradiții românești, sau nu mai știu cum se numea. Șezătoare, muzicală, făceam ceva. Îmi amintesc cum pictam în fiecare weekend. Îmi amintesc cum făceam concursuri în școală, pentru că nu aveam bani, nu erau despre bani, erau despre profesori care se implicau și ne organizau, de Paști, de 1 Iunie, de Ziua Profesorului și așa mai departe. Organizam noi, cu mintea noastră, cu hârtia noastră, cu ce avem noi acasă.

Organizam concerte, nu știu, spectacole. Eu știu că duceam de acasă toată recluzita. Îmi amintesc și acum, cum am dus rochia mamei de mireasă de acasă. Și, um, astea rămân. Când te uiți acolo în spate să vezi ce

PUTEREA LUI ÎMPREUNĂ

s-a întâmplat și vezi că îți amintești aceste lucruri, realizezi cât de importante sunt ... E cumva de învățat. Să continue să facă activități extrașcolare multe și să facă, nu știu, ziua cititorului, că astea sunt cele despre care vă amintiți peste ani.

Nu știu ce târg de toamnă, asta am văzut că se întâmplă, târguri la care sunt foarte multe activități. Um, nu știu, poate merge cu măștișoarele. Toate lucrurile astea mici, banale, simple, ele rămân. Chiar dacă par mici, ei bine, nu sunt. Și tradițiile, știți că tradițiile nu sunt aiurea, au un sens.

Cred că asta e, cu sensul ăsta să, să continue și să rămână sensul ăsta pentru fiecare activitate pe care o faceți extrașcolară. Evident că e foarte importantă materia. Dar e important să fie de toate, câte puțin, pentru că nu toți copiii sunt buni la matematică și nu o să fie, adică, experți la matematică sau la istorie, nici eu nu am excelat la istorie.

Dar să, să cultive asta, pasiunea, poate pentru frumos și lucrurile bune.

Loredana: Tot am vorbit despre rezultate. Crezi că rezultatele pe care o școală trebuie să le obțină se referă doar la note și medii la examenele și evaluările susținute? Dacă nu, la ce ar trebui să ne mai uităm? Care

ar fi alte aspecte pe care noi le putem evalua la finalul școlii.

Ana Stănescu: Cred că am răspuns mai devreme deja la întrebarea asta, nu? Fără să știu care-i întrebarea următoare. Da, cred că asta, cred că, um, elevul, copilul, este un complex de abilități și de pasiuni și pe lângă, cunoștințe și informație, cred că trebuie să încercăm să explorăm toate laturile, nu doar cunoștințele, nu doar notele. S-ar putea un elev care iese cu note de 5 să ajungă, nu știu, un pictor extraordinar, un artist extraordinar sau să fie foarte priceput la altceva ce nu se învață în școală. Nu știu, poate să fie el actorul ăla care o să rămână în filmele de la Hollywood, cred că toată treaba este să explorăm toată personalitatea copilului. De-asta ziceam mai devreme de grupuri și de activități, că ele ne construiesc personalitatea. Poate la o oră nu poți fi atât de

bun la, nu știu, geografie sau matematică. Dar poate că în timpul orelor, și voi cred că știți, colegii voștri care în timpul orelor sunt... în centrul atenției.

Sunt liderii comunității. Dar nu, nu sunt de acolo. E evident că trebuie să înveți. Și eu am avut 10. Adică, am învățat foarte bine. Eu nu vorbesc despre asta pentru că am învățat. Am învățat foarte bine. Dar și asta te învață ceva. Dar cred că e important să explorăm toate, toate direcțiile noastre ca oameni.

Și să oferim cât mai multe posibilități de explorare și experiențe noi copiilor. Și accentul l-aș pune pe om în general, personalitatea copilului. Când termină să știe și direcția în care vrea să meargă, adică să încerce câteva lucruri până să-și

PUTEREA LUI ÎMPREUNĂ

aleagă facultatea, cum ați făcut voi clubul de lectură sau acum când luați acest interviu., învățați puțin jurnalism. Vă dați seama dacă vă place sau nu. Pentru că, în general, nu știm exact ce ne dorim, și eu la fel, când am mers la facultate, nu știam exact ce înseamnă facultatea respectivă. A sunat bine. Eu am aplicat la trei facultăți. O să vi le zic și o să râdeți - prima a fost la Psihologie.

Educație prin joc și artă pentru copii și părinți

În clasa a unsprezecea, am intrat, dar n-am mai continuat, pentru că mi-am zis, mamă, o să ascult doar probleme toată viața. Nu că nu mi-ar fi plăcut să fac asta. A doua a fost la Drept. Și am plecat, am stat doar o lună sau două luni, mi-am dat seama că nu știam ce înseamnă.

Eu credeam că vin la Drept și fac dreptate tot timpul și e doar despre adevăr. Și mi-a zis, așa, ok, mai bine pleacă, că trebuie să aperi indiferent dacă e despre adevăr sau nu. Și am ajuns la Economie și Afaceri Internaționale de la Cluj. Asta a fost a treia opțiune. Deci au fost toate trei foarte diferite, pentru că încercam întotdeauna, dar nu înțelegeam ce înseamnă fiecare. Și atunci, înainte să aplic la Drept, mă întreba mama, tu știi ce materii înveți la Drept? Eu chiar nu știam. Și zice, O să înveți foarte multe

istorie, ție îți place istoria? Ce, istorie? Aoleu, aurul, chiar nu-mi place asta, am tocit-o, n-am învățat-o.

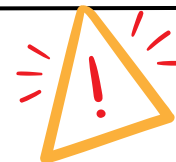
La română îmi plăcea foarte mult și la matematică și la chimie, dar de restul nu. Și ziceam, păi la drept înveți multă istorie, zic, aoleu, în ce mă bag. Cred că asta cumva trebuie să facă școala trebuie, să te învețe să ai o direcție către care să mergi. Să nu ieșim așa, în clasa a XII-a, să ne uităm în spate și să ne gândim, ce am făcut de 11 ani, că sunt, nu, 12 ani. Să ne rămână niște direcții cu care să plecăm mai departe.

Va urma...

EXAMENE 2025

Calendarul simulării Evaluării Naționale 2025:

- **17 martie** - Limba și literatura română;
- **18 martie** - Matematică;
- **31 martie** - Comunicarea rezultatelor.

Calendarul EVALUĂRII NAȚIONALE 2025

• **10-13 iunie 2025:** Înscrierea la Evaluarea Națională;

• **13 iunie 2025:** Încheierea cursurilor pentru clasa a VIII-a

• **23 iunie 2025:** Limba și literatura română - probă scrisă;

• **25 iunie 2025:** Matematică - probă scrisă;

• **3 iulie 2025:** Afișarea rezultatelor inițiale, vizualizarea lucrărilor scrise și depunerea contestațiilor;

• **4-5 iulie 2025:** Vizualizarea lucrărilor scrise și depunerea contestațiilor;

• **6-9 iulie 2025:** Soluționarea contestațiilor;

• **10 iulie 2025:** Afișarea rezultatelor finale.
sursă:<https://www.edupedu.ro/oficial-calendarul-complet-pentru-admiterea-la-liceu-2025-ierarhia-elevilor-va-fi-anuntata-pe-11-iulie-iar-repartizarea-computerizata-are-loc-pe-23-iulie/>

Admitere liceu 2025

14 - 21 iulie 2025: Completarea opțiunilor în fișele de înscriere de către absolvenții clasei a VIII-a și de către părinții acestora, asistați de diriginții claselor a VIII-a;

Orice opțiune greșită poate conduce la o repartizare nedorită!

Numărul redus de opțiuni completate poate conduce la nerepartizarea computerizată a candidatului!

14 - 21 iulie 2025 Introducerea în baza de date computerizată (în aplicația informatică centralizată) a datelor din fișele de înscriere;

14 - 21 iulie 2025 Verificarea de către părinți și candidați a corectitudinii datelor din fișa listată de calculator, corectarea eventualelor greșeli în baza de date;

22 iulie 2025 Verificarea și corectarea eventualelor erori;

23 iulie 2025 Repartizarea computerizată în învățământul liceal.

SCAN ME

Nu uita să ne urmărești și pe YouTube

EDUCAȚIE FINANCIARĂ

Institutiile financiare bancare

Banca este o instituție financiară-bancară care are ca obiectiv principal de activitate atragerea de depozite și acordarea de credit.

Băncile sunt organizate sub forma unei societăți comerciale pe acțiuni și își desfășoară activitatea sub supraveghere a băncii centrale.

Tipuri de produse oferite de bancă

Conturi curente care sunt o oferta de bază a oricărei băncii, contul curent este, fără îndoială, cel mai comun produs financiar pe care oricine cu vârsta de peste 18 ani îl folosește aproape zi de zi. Conturile de economii sunt un alt produs foarte utilizat de utilizatorii de conturi curente, dar nu sunt la fel de comune ca acestea. În principal, conturile de economii sunt deschise de persoanele care doresc să investească în viitor, asigurându-și o sumă de bani pe care o pot folosi în scopuri financiare stabile pe termen lung. Cardurile de cumpărături sunt produse bancare care au fost foarte bine primite de consumatorii de azi. În special acest lucru s-a

observat la cardul de cumpărături de la credit Europe Bank deoarece oferă un avantaj special un bonus de 0.3 la sută din valoarea fiecărei achiziții care se strange într-un cont separat și poate fi utilizat pentru cumpărături ulterioare.

Creditele imobiliare sunt un produs bancar util, având în vedere evoluția pieței de împrumut imobiliare și venitul mediu al omeniului în raport cu acesta. Creditul umiliar ACASA de la credit Europ Bank este solicitat de cei care vor să își finanțeze o nouă locuință sau să o remajeze pe cea existentă. Aplicațiile de mobil și internet banking se bazează pe tehnologie, industriile IT ale băncilor le permit să țină banii utilizatorilor în siguranță, departe de fraude și atacuri cibernetice, dar și să permită tranzacții instantanee, verificări de sold la minut, fără ca o persoană să se deplaseze la o sursă bancară pentru aceste operațiuni

Surse:<https://www.capitalcomunicate.ro>
<https://ro.wikipedia.org>
<https://www.scribd.com>

Funcțiile institutiilor financiar-bancare

Banca Centrală de emisie monetară și voluntară de acumulare, de elaborare a politicii monetare și valutare, de acumulare și păstrarea fondurilor de rezervă obligatorii ale băncilor comerciale, de acordare a creditelor băncii comerciale, guvern și păstrare a banilor guvernului de prevenire a falimentului.

b) Băncile Comerciale, mobilizarea capitalurilor băncii inactive și transformarea lor în capital de împrumut acordarea de resurse băncii, agenților economici care au nevoie de bani lansarea unei afaceri, largirea producției, efectuarea plăților și a decontărilor între diferiți agenți.

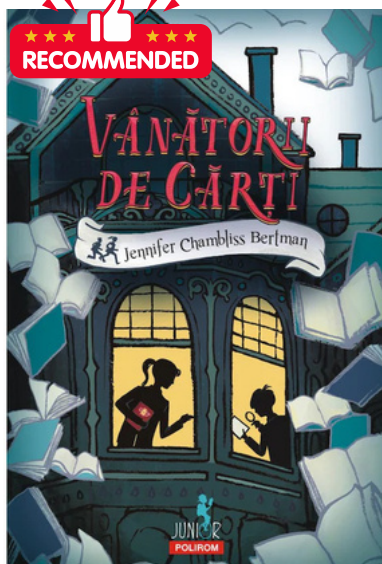
După cum putem vedea majoritatea copiilor au știut să răspundă la întrebările adresate de noi.

Stoican Cristiana,
Stoican Stefania,
Pîrlac Nicoleta,
Andrei Stefania,
Olaru Delia,
Munteanu Yasmina,
Doana Georgina,
Raducan Andrada,
Ciuca Daria

BOOKS - RECENZIE DE CARTE

Vânătorii de cărți

Editura: Polirom Junior

Autor: Jennifer Chambliss Bertman

An apariție: 2017

Număr de pagini: 352

În această carte este vorba despre o fată pe nume Emily, care tocmai s-a mutat cu familia ei în San Francisco. Emily este o fată retrasă, căreia îi place foarte mult să citească și să se joace un joc online, Vânătorii de cărți.

Ea nu a fost fericită când a aflat că trebuie să se mute în alt oraș, dar s-a bucurat că orașul unde avea să se mute era San Francisco, orașul în care trăia idolul ei, Garrison Griswold, un cunoscut editor și inventator al jocului **Vânătorii de cărți**.

Ajunsă în San Francisco, Emily îl cunoaște pe James, un băiat de vârsta ei, pasionat de jocuri și ghicitori.

În ziua mutării lor în San Francisco, domnul Griswold a fost atacat într-o stație de metrou de doi indivizi. Aceștia căutau o carte despre care știau doar că este foarte valoroasă. În servieta lui au găsit o carte nouă, dar fiindcă nu au crezut că aceasta era cea valoroasă, au aruncat-o lângă un coș de gunoi.

La o zi după atacul din stația de metrou, Emily găsește cartea domnului Griswold, lângă coșul de gunoi. Cartea se numea **Cărăbușul de Aur** și ea a crezut că face parte din jocul **Vânătorii de cărți**.

După ce a căutat cartea pe siteul Vânătorii de cărți și nu a găsit-o, Emily a fost tot mai convinsă că aceasta face parte din noul joc al domnului Griswold, un joc care ascunde un mare premiu.

Se pare însă că nu doar ei erau interesați de noul joc, ci și cei

doi atacatori din stația de metrou, care îi urmăresc de mai multe ori, încercând să le ia cartea.

Cei doi copii încearcă să rezolve cifrul din cartea **Cărăbușul de Aur**. În căutarea lor li se alătură și Mathew, fratele mai mare al lui Emily. Astfel, ei au parte de o mulțime de peripeții, unele dintre acestea fiind nu tocmai plăcute.

Dacă recomand să o citiți?

Evident!

Vă recomand această carte pentru că este o carte captivantă despre aventură și descoperire, care te face să apreciezi puterea cărților. De asemenea, dacă ești pasionat de citit, vei găsi o grămadă de idei și teme care te vor bucura și inspira, de ce nu?

Mustăță Nicoleta

TESTEAZĂ-TE

Va urma...

Povești de la teatru...

Partea a treia din interviul
cu judecătorul Cristi
Danileț

Partea a doua din interviul
cu Ana Stănescu

CHALLENGE YOURSELF

Cât de atent ai fost la interviul cu
domnul judecător Cristi Danileț?

Interviu surpriză!!!

<https://www.menti.com/altng2goe1hk>

Realizatori interviu: Păpălău Loredana
Pîrlac Eugenia Nicoleta
Răducan Florentina Ariana
Tehnic:
Redactori:

Mustață Nicoleta
Stoican Cristiana
Stoican Ștefania
Andrei Ștefania
Olaru Delia
Munteanu Yasmina
Doană Georgina
Răducan Andrada
Ciucă Daria
Mihaela Dabija

Coordonator:

<https://play.kahoot.it/v2/?quizId=d9513416-432d-49e0-9c3c-b11745a4b0cd&hostId=3a60e455-ddee-4eb0-b7c7-dc4b01295c00>